

קִיחַ:

הבית והעליה פרק עשירי בבא מציעא

מסורת הש"ס

(א) ביקר ל: פאל; (מוקפסת)
(ביאור) (ב) ופיר ביקר ל:
(ג) ביקר פאל: ביקר כ:
(ד) גיטין כג: (ה) [שבת ד:
תל.]; (ו) רש"י מ"ו והפיר גורם
ומפיר נמי נבי מקה וממכר
מי הלי גוונא דמחילא הילול
וכו' ופיר 'חוס' גיטין כג.
ד"ה ובלא שרש: וכו'.
(ז) [ביב פאל.]; (ח) ע"י רש"י
עירובין כ. ד"ה אדרכלין.
(ט) [שבת כה].

מוסף רש"י

[illegible]

והוא אהב אומר. אינן נאין משל צבור הא אמן דלא קיי: קאמרי לוי מדרבי. קאמרת שמרם הם: לרבינו. דקבירא לן דקמיו כגון ארבעה זוי מן התרומה לשומרי ספיחים וזה מוחל עליהן ומנאלי לו בתרומה ארבעה זויים שאין לצבור חלק בהם אלא קונו מהן ממדין ומוספין ושאר קרבנות צבור אין ממדין נאין משל צבור: **ביתני** הפזיז מוילא והפוזל מוזל. כלומר איני ראשי להסתוות עם אלה זה מוילא מן הרפת לרה"ר והפוזל יאה מוזמן לישטל לשדה ובגדה לנזל: אין שורין עיט. מקומות יש ששורין אותו זויים רבים צבור במקום אחד: ואין לזבנים לבנים. לפי ששניהם אותן לייבשן שטות הטוט בקרקע חלקה כעזיז לבנים וחורין זו חמיות שני וערב כמות הלזנים ומיטין שם עד שיבש: ונבלין עיט. לתת מיד צבין: והכונה כונה. מקבל מיד המניא זבונה: מסקן. מומן ברשות הרבים ואינו חייב במסקין: **גמ'** וזכור כל שלשים יום. משלשים לשלשים חזר וזכורו כדי שיהא ניסך יפה: מודה רבי יסוד וכו'. וממנו נמי עלה עובד קאמר שלא תחייב ממנו: כגון חמץ פטור. גמל היחם חמיו נזר מנחם ועבר גמל טעון פשתן ודלקה כגון והדליק את הכירה כצ"ק (דף כט:): מאי לאו כרשום כד'. אלמא כל מיד ידבחו ליה רבנן רשותא אם הייזי פטור: כל אלו שוארו וכו'. כל אותן מסקין שנחמו חכמים עליהם רשות ואמרו מותרין לקלקל כה"ר ולשליכן לשם כגון הולאת זבילים ר"ל יהודה וכגון פומקין צבתיים וגורפין עמיתותיים בימות הגשמים דכרשות קא עבדי כצ"ק (דף לו:): אף מסקן הוא. וקאי אמנא קמא דלמחר אל שוק משלם וקאמר ליה איחא אף כעלשים יום קודם לכן ממקין ופטור: הים מעמיד כעליים. משנה היא כצ"ב בלא יחסור לא יעמיד אדם מזור בתוך הבית אלא"ר יש על גביו חלל גובה ר"ל אמות מפי המזור עליה: הים מעמיד כעליים. עד שיהא מחמיו עובי מעיבה שלשה טפחים: וכדירה. שאין היסק שנה גדול: טפח. מעיבה ארבע טפחים: חיות. חיות גדולה רבית ונתן

הוא המרצבשה ומחלוקה: **חמר**. ושואה מן הכר שסותהה סכמתה שס
 לוך האומנין: **אדריכל**. יהוא אבי האומנין שהוא מדקדק בהגמח
 חוך לדימוס: **חיב**. זה שהיא בירו חיב בנוקה אם חפול מירו
 לקמן בקבלנות וכולן שותפין במלאכה אין חיב אלף מי שהיה
 אלס מועד לעולם שוגג ומחד אונס ורצון דנפיקא לן ב"ב"ח (דף ס"ה)
 שותפין במלאכה אחת ומחלוקה אכן על הדימוס היא שורת בבנין
 בל לחיוביה משום גירי דליה כולן חייבין יחד שכולן שותפין בדבר
 חיב. אדריכל שהמחה: **מסכירות**. האחרון חיב: **קבלנות**. כולן
 גמ יפה: **מרתני** שיהי גנוס וז על גב זז. סמכות וז לור האחת
 שז גנוסה מוז יש שומים אף גללים: **של עליון**. שהרי שפיה הוא
 משיה קרקעו לעליונה: **אמר ר"מ מאחר ששניהן הן יכולין למחוס**
גמזו: רואין מסיבין ירק וז חי. ממקום שהוא יונק וגדל לו יתכן: **כל**
הוא חיב חיה: והשאר של חסותן. ועליון הוא גופיה אפקוריו משקר להו
 קרו. שרשי הירק: **בנופו**. לפי שהן תלויין באיירו של חסותן פליגי בהו:
 פליגי

מחזורתא פתג' דלא בר' יהודה. ואת' ואתאי לא משני מתני' עלה בשעת הולאת זולתי ודברי הכל דממשי בהמניח (ב"ק דף ו' ע"ט) אתמתי' דהתם וי"ל דהכא פשיטא ליה דאיירי עלה בשעת הולאת זולתי וכלמי לא הוה קשיא ליה הא דמתני' מנזרת לזול' לאתמר ור' יהודה מחזיר להניח ל' יום אלא להכי לא מצי' אחא כר' יהודה מילי' משום דמחזיר גלגל' מהו שחזק אפילו כהני' דהא קטנה שז' לו רשות להניח ולדרי' יהודה אותה שעה כיון שז' לו רשות פטור ועי"ל דמתמימין משמע דאיירי בשעת הולאת זולתי ודמצי' המזול מוזהב משמע בשעת שרגילין לזול' והא דלא הוה קשה ליה דדרי' יהודה שרי גלגל' יום ומתני' לאתמר משום דלאכא למימר דמתמימין עלה טובה קמ"ל שימחר עלה יעטרך כלשם מה שחזק:

ותנא

דתינא ⁽⁶⁾ רבי יהודה אומר יבשעת הוצאת זבלים ארצו וצוברו כל שלשים יום כדי שיהא נישוף בגלי ארמנות בן הנחלי יהושע לישראל את הארץ אפילו תימנה יהודה שאם הויק חייב לשלם והתנן ⁽⁶⁾ ⁽⁷⁾ מודה רבי יודור פטור מפני שהוא עושה ברשות מאי לאו רשות דביה והתניא כל אלו שאמרו מותרין לקלקל כרה"ר אם יהודה פוטר אלא מחזורתא מתנא דלא כרבי יהודה ורבן שמעון בן גמליאל ור' שמעון כולחו סבירא לר' חכמים רשות והויק פטור רבי יהודה דאמר ר' שמעון אף מתקן הוא את מלאכתו לפני שלשים יום רבן מעמידו בעלייה צריך שיהא תחתיו מעויבה שלשה ימים הויק משלם מה שהויק רבי שמעון אומר לא אמאי שאם הויק פטור מלשלם ח"ר ההצב שמסר לסוס שמסר לחמור החמור חייב החמור שמסר לכתף הכר הכנאי הכנאי חייב הכנאי שמסר לאדריכל אדריכל ח' הדימוס והויקה כולן חייבין לשלם והתניא אחרון קשיא כאן בשכירות כאן בקבלנות **מתני'** ⁽⁷⁾ שתי גמ' ביתים ר"מ אומר של עליון ר' יהודה אומר של תחתון העליון ליקח את עפרו אין כאן ירק אמר ר' יהודה למלאות את גתו אין כאן ירק אמר ר"מ מאחר זה על זה רואין מהיכן ירק זה חי אמר ר"ש ככל שהו ידו ולמול הרי הוא שלו ואו והשאר של תחתון: **גמ'** עלמא לא פליגי דעליון הוי כי פליגי בנופו ר"מ סבר ור' יהודה סבר לא אמרינן שדי נופו בתר עיקרו (ואו) הוצא מן הגזע ומן השרשין הרי אלו של בעל הכה יהודה אומר ⁽⁸⁾ מן הגזע של בעל האילן ומן השרשין

והדליק את סביביו: חלב. ההוצא אכן מן ההר לעקרה ממעורה: שם
ומוסרה לכתף המשיטה לננאי העומד על מעמד החומה העשויה
האבן לנדרה על מושבה צבאה שלא תמשי ולא תטה ולא תהא בזה
ומתוך את אחריה את תשבר היא חייב ללם. ואע"פ דקומינן
ממורה לו דריון דמור הוא הנוק מוטל עליו כל השריפה דמור
שפך פתח פתח לחיב על האבן כמור ואונם כריון: כולן. אלו ש
נפלה והזיקה הואיל ולא כמו דלדריכל הוא שלאחר שהייתה נפלה
ועליה מלמלכה נשמות וקבילו אחריהם הנוק יודן: וספיקו האחר
חייבין היבא ללא נפלה מיד אחד מן הדן שול לשמור שחא מה
קרקעיתה גבוה ואשאלנה קרקעיתה נמוך: וידיק כינסי. בזקופה
ומשלו הוא יונק: של חספון. שעל אריו הוא מונה: למלאות גנחו
זה על זה. של יבא ידק זה כאן עליון לטוול עפרו וההחפון למלאות
שעליון יכול לפשוט ידו וליטול הרי אלו שלו. כדקאמר ר"מ הואיל ומע
לגביה שגאלי הוא לו לטוול רשות ליכנס לתוך של חבירו וללקוט: גב' ב

עין משפט
נר מצוה

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) גם' והתמן רבי יהודה
אומר כנגד מטבח פטור
כל' ויביא מודה ויביא
שהוא נמחק. ונ"ב סוף
הביטום בנ"ב: (ב) שם
דמניא אילן הוצא מן
הנזק:

הגהות הגר"א

(א) במשנה הרי הוא סלע והשאר סלע נזב משמע דנעיקר דינא סלע כריי ונזב למכירה וערלה וילקו סתם הרמב"ם בנפיל דלקמן דלמחלה לא יטול העליין כ"ו (ועמ"ש רבינו גר"מ ס' קס"ו ס"ק ב'):

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones